

да си върви, защото прегладнѣло, ето че се задала мечката. Момичето се уплашило, но нѣмало накжде да бѣга: гледа насамъ, гледа нататъкъ, па току влѣзло да се скрие въ пещерата. Ала — като влѣзло — що да види? Две мечета! Влѣзла въ това време и мечката, погледнала момичето, па рекла:

— Добре дошла, моме! Ти ще си ми дъщеря. Ще ми шѣташъ и ще ми гледашъ рожбитѣ.

— Ще ти шѣтамъ, — рекло момичето.

И то останало въ мечата пещеря; метѣло, чистѣло, вода носѣло, мечетата кѣпѣло, берѣло имъ малини и диви ябълки — да ядатъ.

Единъ день мечката рекла на момата:

— Медена пита ми се яде. Можешъ ли да омесишъ?

— Да омеса, — рекла девойката, — защо да не омеса? Ами какъ ще месеа пита, като нѣмаме ни брашно, ни масло, ни медъ?

— Ще му се намери леснината, — казала мечката. — Ти утре стани по-ранко, а пъкъ азъ още тая нощъ ще ти донеса каквото трѣбва.

Разтичала се мечката посрѣдъ нощъ — кое до воденицата, кое до селото — и донесла всичко. На заранѣта момата станала още отъ зори и замесила питата — го-